

Sygnatura akt II AKa 82/19

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

**Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:**

Przewodnicząca: SSA Bogumiła Metecka-Draus

Sędziowie: SA Piotr Brodniak (spr.)

SA Andrzej Mania

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

**przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Magdaleny Bukowskiej**

**po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 r. sprawy**

**J. B.**

**na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego**

**od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie**

**z dnia 29 stycznia 2019 r. sygn. akt III K 260/18**

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSA Andrzej Mania SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Piotr Brodniak

**Sygn. akt II AKa 82/19**

## UZASADNIENIE

J. B. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 marca 2012 r., sygn. akt III K 25/12, w którym:

a) w punkcie II części dyspozytywnej wyroku orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda,

b) w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku orzeczono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,

kara grzywny została wykonana, zaś kary łączne pozbawienia wolności podlegają wykonaniu.

2. Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 1 grudnia 2015 r., sygn. akt IV K 138/09, za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k., popełniony

w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 9 maja 2003 r. do 11 czerwca 2003 r.,

na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych

po 20 złotych każda. Kara grzywny została wykonana.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 29 stycznia 2019 r., wydanym w sprawie III K 260/18, na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 i 4 kk i art. 89 § 1b kk, połączył kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem łącznym opisanym w punkcie 1 oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie 2 i orzekł wobec J. B. karę łączną 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 kpk, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu rzeczywiste okresy pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu tj. od 7 lipca 2009 r. do 23 maja 2011 r., od 6 sierpnia 1999 r. do 1 lutego 2000 r. oraz od 12 października 2000 r. do 14 kwietnia 2001 r. oraz okres wykonywania kary łącznej opisananej w punkcie I b) części wstępnej wyroku, to jest od 2 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy rozstrzygnął również o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca J. B. i zarzucił mu rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść skazanego i w konsekwencji wymierzenie skazanemu kary łącznej 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, kiedy postawa skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności przemawia za zastosowaniem wobec niego zasady pełnej absorpcji.

Formułując ten zarzut, obrońca J. B. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu 8 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, a nadto, o zwolnienie skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym. Poza tym, skarżący wniósł o uzyskanie aktualnej opinii penitencjarnej dotyczącej skazanego.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.***

Apelacja jest bezzasadna.

Dokonując takiej oceny wywiedzionego środka odwoławczego, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji trafnie skonstatował, iż na gruncie rozpoznawanej sprawy, aktualnie obowiązujące przepisy Rozdziału IX kodeksu karnego posiadają względniejszy dla skazanego charakter, aniżeli te które w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 r. ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015. 396), obowiązywały do dnia 30 czerwca 2015 r. Natomiast ustosunkowując się do zarzutu oraz twierdzeń sformułowanych w apelacji, najpierw wypada przypomnieć, że przepis art. 85a kk stanowi, iż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Realizacja tej powinności, w praktyce oznacza więc, że przy ustalaniu wysokości kary łącznej, sąd musi mieć na uwadze, zarówno warunki i właściwości osobiste skazanego, jak i rodzaj oraz ilość popełnionych przez niego przestępstw. Jest bowiem oczywistym, że to właśnie na podstawie tych uwarunkowań możliwe jest udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy konkretnie orzeczone karę łączną spełni te cele, o których mowa w cytowanym wyżej przepisie. Odnosząc zaś tę uwagę do realiów analizowanej sprawy, rzecz jasna nie sposób nie zauważyć, że J. B. zachowuje się w jednostce penitencjarnej poprawnie, a przekonuje o tym uzyskana w toku postępowania odwoławczego opinia penitencjarna z dnia 29 kwietnia 2019 r. (k.74-75). Okoliczność tę miał zresztą w polu widzenia również Sąd Okręgowy i jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jej istnienie miało wpływ na wymiar orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności. Kształtując tę karę, Sąd meriti

trafnie jednak stwierdził, że na gruncie rozpoznawanej sprawy bardziej doniosłe znaczenie posiadają te elementy, przez pryzmat których materializuje się ogólnoprewencyjny cel owej kary. Konkretnie rzecz ujmując, Sąd Okręgowy, jak najbardziej zasadnie wskazał, że orzeczona wobec skazanego kara łączna jest egzemplifikacją kar wymierzonych wymienionemu za liczne i to różnorodnej przestępstwa. Negatywnej wymowy tej okoliczności nie zmienia zaś eksponowany w apelacji fakt, że przestępstwa te zaistniały w stosunkowo odległej przeszłości. Wyrażając ten pogląd, niejako na jego marginesie, wypada zaś zauważyć, że ostatnie z tych przestępstw zmaterializowało się w okresie do 23 maja 2007 r., a nie jak stwierdza to autor apelacji w maju 2004 r. (czyn z art. 275 § 1 kk stwierdzony wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 czerwca 2008 r., sygn. akt III K 213/07, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym tego Sądu z dnia 30 marca 2012 r., sygn. akt III K 25/12, a ten z kolei został objęty aktualnie zaskarżonym wyrokiem). A zatem, wspomniana wcześniej mnogość czynów dokonanych przez J. B., a także ich różnorodny charakter, nakazują jedynie powtórzyć za Sądem pierwszej instancji, że ukształtowanie orzeczonej wobec skazanego kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, nie tyle że niweczyłoby, co wydatnie marginalizowałoby ten cel kary, który związany jest z poczuciem sprawiedliwości oraz z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmienia zaś to, że na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 r., oskarżyciel publiczny wnosił o wymierzenie skazanemu kary łącznej 8 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Takie a nie inne stanowisko prokuratora, podobnie zresztą jak i skarżącego, który to postulował o wymierzenie J. B. kary 8 lat pozbawienia wolności, z uwagi na przynależną Sądowi swobodę orzeczniczą, nie posiada przecież wiążącego ten Sąd charakteru, a stanowi jedynie, swego rodzaju propozycję co do wysokości kary.

W obliczu zaprezentowanych uwarunkowań, stwierdzić więc należy, że orzeczona wobec J. B. kara łączna pozbawienia wolności absolutnie nie razi niewspółmierną surowością. Przeciwnie, w sytuacji gdy określenie wysokości tej kary mogło nastąpić w granicach od 8 lat do 11 lat i 4 miesięcy, to ukształtowanie jej na poziomie 9 lat i 6 miesięcy, po pierwsze, jest wyrazem tego, że Sąd meriti uwzględnił wszystkie wyżej wymienione okoliczności, i po wtóre, gwarantuje, że kara w takiej wysokości spełni swe cele, tak w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania. Innymi więc słowy, brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu sformułowanego w apelacji, a skoro tak, to Sąd odwoławczy, kierując się treścią art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zważywszy na długoterminowy charakter kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec J. B., Sąd Apelacyjny zwolnił go z obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym. Rozstrzygnięcie w tej materii zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk i art. 634 kpk.

Andrzej Mania Bogumiła Metecka - Draus Piotr Brodński